

Polul viitorului

Nichita Stănescu

Miine, chiar miine,
nu mai departe decit miine
cind zorii
ridicindu-se pe orizont vor vesti:
Iata,
aceasta e ziua de miine!
Noi ii vom spune, -
o, te cunoastem
ca pe o amintire din copilarie.
Tu ai fost in mijlocul nostru
mereu,
iti stim statura si chiar
toate obiceiurile tale.
Cumva,
il cunoastem chiar si pe cel
care urmeaza sa vina dupa tine, —
il cunoastem
ca pe o amintire petrecuta in adolescenta
Fii bine venit aci,
totul e pregatit sa te intimpine,
casa pe care voiai s-o ridici
e gata inaltata;
nu-ti mai ramine decit
sa-ti alegi
unde, in care incapere ti-ar placea
sa locuiesti.
Miine, chiar miine,
nu mai departe decit miine

vei spune si tu alaturi de noi
sau de fiii nostri,
sau de fiii fiilor nostri, -
ca rosul acesta
al existentelor noastre
e rosul vertical,
rosu, rosu vertical,
cascada, panta de deal
saltind din oul secundeii
ovalul de ou,
si infatisat noua
ca un ecou
pe care sfera-l intinde
oricind si oriunde

nastere, zestre
a lui
A FI schimbindu-se in
ESTE.